

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. I.

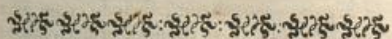
urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

eleſiã obortas damnandas, congregantur ex antiquiſſimo Eccleſiæ more.

43. Sic enim (Pallavicino lib. 6. Hiſt. Concil. Trident. cap. 2. n. 4. id probante) non in tribus poſtremis ſolùm Concilij, Conſtantiendi, Florentino, ac Lateranenſi Generales Ordinum Religioſorum præſecti, atque Abbates poteſtate ſuffragandi uſi; ſed in Viennenſi in Gallia, in duobus Lugdunenſibus, & in alijs quatuor Lateranenſibus juxta ac Epifcopi habitũ ſunt. Cujus etiam moris veſtigium fatiſ apparet in ſeptimã Orientali Synodo, ubi in ſecundã Actiõne Monachi pariter advocantur ad ſuam ſententiam proferendam: & in Actiõne quartã Archimandrita & Hegumeni, hoc eſt, Duces, unius, vel plurium Monafterium præſecturam gerentes, unã cum Epifcopis ſua nomina decretis Fidei ſubſcribebant. Huc accedit, Abbates, cum inaugurantur, obſtringere ſe jurejurando, itidem ac Epifcopi ſolent, ut Concilio interſint, ubi à Pontifice advocantur. In Romanæ pariter Eccleſiæ Ritualibus connumerantur Abbates inter eos, qui jus ſuffragij obtinent in Concilijs; additurque, id poſtea meritò ad Religioſorum ſummos Præſides inductum.

44. Ex quibus proinde liquet, Epifcopos ex Ordinarij juris poteſtate, Abbates verò ex privilegio veteris conſuetudinis, habere illum characterem, vi cujus obtineant jus ſuffragandi in Concilijs Oecumenicis: dum in nomine, id eſt, Vicariã Chriſti authoritate congregantur.

45. Inferitur 3. Pontificiam authoritatem in hoc equidem æquiparari cum ſupremã politicã Regiã poteſtate, quòd utraque formaliter in ſe, ac in abſtracto, ſecundùm ſuã eſſentiam institutionem ſpectata, ſit Juris Divini, attamen dilcrepare in hoc vel maximè, quòd illius, non iſtius collatio, atque adeò ad certum individuum ſuppoſitum applicatio ſubjectiva, ſit etiam quoad intrinſecam ſuam rationem Juris Divini. Unde fit conſequens, Regiam quidem poteſtatem quoad ſui moralem applicabilitatem ſeu ſubjectivam, ſeu eſſectivam, quã in Regnum Cælorum ordinabilem, ſubſeſſe clavibus Eccleſiæ, attamen in ordine ad ſubjectivam Papalis eminentiæ applicabilitatem in terris nullam eſſe authoritatem, quæ ſuper eã ſe poſſit ingerere, licet quoad modum electionis ſolùm accidentariæ, Eccleſiæ ſit poteſtas, ſuper eo decernendi; prout dicitur in ſubſequentibus præcipuè Diſquiſit. Ubi exactior exhibebitur reſolutio dubij in præſ. diſquiſit. §. 1. n. 5. adducti.

DISQUISITIO II.

In quo centro verſetur præſentis articuli difficultas?

§. I.

1. Concilium Univerſale in quadruplici ſtatu conſiderari poteſt. 1. Tanquam acceptum, vivente tãam Pontifice, abſque ejus

authoritate & conſenſu congregatum. Ut ſic autem nullam omninò habeat poteſtatem condendi leges obligantes Eccleſiam, ſiquidem iſta authoritas legatur Petro, ejuſque ſucceſſoribus, non autem univerſitati Prælatorum Eccleſiaſticorum data, quin potiùs iſtis etiam congregariſ tanquam membris non aliter competat, niſi per derivationem ex conceſſione Pontificiã. Eo ipſo autem, quòd Concilium abſque Pontificis authoritate ſit congregatum, caret tunc Capite, ex cujus influxu participare poſſit juridiſtinctionem.

2. Poteſt Concilium eſſe congregatum authoritate Pontificiã, atque tunc controvertitur inter Doctores, an vi convocationis eo ipſo habeat à Pontifice poteſtatem ferendi leges, quæ antecedenter ad Pontificis approbationem ligarent Eccleſiam. Affirmant enim Bonacina diſp. 1. q. 1. p. 3. n. 13. Victoria in reſeſſ. de poteſtate Papæ q. 1. n. 6. Econtra Cajetanus opuſc. de comparat. Papæ & Concilij. Navarrus lib. Conf. tit. de Concil. conf. 1. n. 2. Caſtopalaus de Legibus. punc. 23. n. 15. & alij arbitrantur; ex vi illius authoritatiæ convocationis ſummum Pontificem poteſtatis ſuæ de univerſali Eccleſiã per leges obligandã delegationem non in tantum facere, quin pro tali obligatione introducendã, opus adhuc ſit approbatione Pontificiã, eò vel maximè, quòd omnia Concilia Generalia ſoleant à Summo Pontifice poſtulare Decretorum ſuorum confirmationem, veluti à Concilio quoque Tridentino ſeſſ. 25. in fine factum conſtat. Unde videtur evinci, quòd ipſamet etiam Concilia Generalia judicent, leges ſuas, ad obligationem toti Eccleſiæ inducendam, indigere adhuc approbatione Pontificiã.

3. De Concilio authoritate Papæ congregato, poſſet moveri difficultas; An ipſi per ſummum Pontificem poſſet fieri talis delegatio juridiſtinctionis ſuæ Pontificiæ, ut vi talis delegationis leges quæcumque ſtatuant, eo ipſo abſque ulteriori Pontificis approbatione ligarent univerſalem Eccleſiam? In quo equidem affirmat Salas de Legib. diſp. 8. ſeſſ. 19. n. 92. Econtra negat Suarez cit. lib. 4. cap. 6. in fine, eò quòd leges Canonice obligantes totam Eccleſiam, proficiſci debeant à poteſtate, quæ in rebus ad mores pertinentibus errare non poſſit. Hæc autem poteſtas pendens à ſpeciali Spiritùs ſancti directione Pontifici promiſã, æque non eſt delegabilis, atque poteſtas articulos fidei definiendi delegari non poſſit. Verùm Caſtopalaus cit. punc. 23. n. 30. videtur optimè diſtinxiſſe. Aliæ enim ſunt leges, quæ non tam ſunt poſitivæ conſtitutiones, quàm definitiones fidei, & conſiſtiones ex principijs tum revelatis, tum naturalibus deductæ: cujuſmodi cenſetur eſſe lex prohibens matrimonia evnuchorum, bigamiam, coitum vagum, mutuum dare ſub uluris, & fortè præſcriptionem rei malã fide poſſeſſæ. At eo ipſo, quòd aſſiſtentia Spiritùs ſancti ad ejuſmodi leges requiſita delegari nequeat, ſequitur, neque poteſtatem leges ejuſmodi ferendi eſſe à Pontifice delegabilem. Aliæ proinde leges ſunt per modum poſitivæ conſtitutionis, non niſi

remotè ad salutem pertinentes, utpote quibus etiam non existentibus, salus obtineri posset, cujusmodi v. g. sunt leges statuente pecuniaria quædam jejunia, seu beneficia acquirendi modum, vel accidentarias missæ sacrificij ceremonias. In his autem, cum non sit opus infallibili Spiritûs sancti assistentiâ, videtur omninò, potestatem legislativam esse delegabilem.

4. Denique Concilium Generale potest esse congregatum vel deficiente Summo Pontifice, utpote in hæresin lapsò, atque adeò auctoritate suâ, (quæ non nisi Capiti, atque adeò membro Ecclesiæ per Christum concessa est) destituito, vel schismate, ratione cujus de legitimo Papâ dubitatur, interveniente. In quibus adeò casibus ex ipso jure naturali, ne scilicet Ecclesia omni remedio videatur destituta, posse Concilium taliter congregatum, condere leges Ecclesiæ gubernationi pro illo statu necessarias, non tamen perpetuò, nisi postea per summum Pontificem approbentur, pro universali Ecclesiâ duraturas, Suarez citatus n. 4. & ex ipso Castropalaus n. 16. probant ex eo, quòd non alia tunc sit Concilio potestas, nisi quæ ex jure Divino naturali in quolibet Corpore Mystico consequitur, ut supremo Capite deficiente, possit se gubernare, ac tueri per particulares in unum Corpus unitos principes: ejusmodi verò potestas sit restricta ad talem necessitatis statum.

5. Quos singulos Concilij Universalis status in subsequentiis pro rei exigentiâ examinabimus, unicè hinc expendi statûs secundi triplicem difficultatem, quæ in eo se tenet; Vtrum Concilio Generali per auctoritatem Pontificiam legitime congregato, atque per hujus Pontificij, vicarium Christi nomen præferentis characteris concursum solennizato, competat specialis prærogativa, ex qua obtineat quandam supra Pontificem seu majoritatis, seu superioritatis speciem? Sive; An Concilium Romani Pontificis auctoritate congregatum, sicq. in primariâ sui apertione Christi Vicario characterè insignitum, ex tunc habeat immediatam à Christo auctoritatem, in vi cujus ex se ipso, absque auctoritatis Pontificiæ concursu, reputari possit Oecumenicum, nec adeò ad solius Pontificis voluntatem dissolvi amplius valeat? Vel? Vtrum Concilium taliter congregatum, eatenus sit representans universam Ecclesiam, ut Papa non debeat, vel etiam possit dici Caput illius?

S. II.

Referuntur sententiæ, & argumenta Adversariorum cum congruis Doctorum nobiscum sententium ad ea responsionibus, & aliquali super illis reflexione.

ARGUMENTUM I.

6. AD rei hujus accuratorem elucidationem, operæpretium videtur, primo loco in partem adversæ favorem proferre in medium, quæ ad præsens institutum agitabantur in sacro

Oecumenico Tridentino Concilio; prout videre est apud Pallavicinum lib. 19. ejusdem hist. cap. 14. n. 5. cap. 15. n. 3. Nempe pro subsequenti sessione 23. inter alios de Ordinis sacramentorum Canones, octavus fuerat in hunc modum informatus: *Anathema sit, si quis dixerit, B. Petrum per institutionem Christi non fuisse primum inter Apostolos, & ejus Vicarium in terra; vel necesse non esse, ut sit in Ecclesia unus Pontifex Petri Successor, eiq. æqualis in auctoritate regiminis, atque in Romana Sede legitimos ejus Successores ad hoc usque tempus non habuisse jus Principatus in Ecclesia, nec fuisse Patres, Pastores, Doctores omnium Christianorum, nec ipsi traditam à Domino nostro Jesu Christo plenam potestatem pascendi, regendi, & gubernandi Ecclesiam Universalem.* In hæc Canonis notiam Episcopi, ac Theologi Galli improbabant, quòd diceretur: *Romanum Pontificem esse Petro æqualem in auctoritate regendi:* quippe cum Apostolus iste potuerit aliqua conficere, v. g. libros Canonicos distare, quæ Successoribus ipsius non fuerunt concessa. Vellicabat etiam animos Gallorum, ne ullam sinerent irrepere voculam, quæ officeret propositioni, quam Ferrerius Galliæ Regis Orator coram Legatis Pontificijs quasi per certissimo principio ponebat: *Concilium nempe supra Romanum Pontificem esse: Religionem & Gallicanam Ecclesiam non modò id sentire, sed profiteri, & jurejurando affirmare tanquam articulum necessarium; idque jure optimo ex Concilij Constantiensis auctoritate.* Præscribi quidem sibi in mandatis Regijs, ne hujusmodi controversiam excitarent, sed simul, ne sinerent liberum aditum cuilibet verbo, quod illi ipsorum Religioni opponeretur.

Hinc Seripandus Legatus Pontificius ad Ferrerium conversus, dixit: allatum ab illo fundamentum Synodi Constantiensis haud solidum esse: id temporis certum Pontificem non extitisse, atque hinc ad schisma sedandum, opus fuisse, ut declaratio ad Synodum pertineret, adeoque, ut illa præset cunctis illis Pontificibus litigiosis. At in præsentia vivere inter Catholicos supremum Pontificem certum, legitimum, atque indubitatum, cui universa Ecclesia subdebatur. Varijs exinde modis per litteras Pontificias Româ allatas propositis, ad componenda cum exteris nationibus dissidia, videbantur cuncta haud difficulter perfici posse, unico excepto, nimirum ne concederetur Pontifici, quod à Florentina Synodo ipsi tribuebatur, hoc est, illi deberi *Universalis Ecclesiæ regimen.* Iniquissimè id negari, reponebatur, quando etiam ante eam Synodum in eo cognoverat alia Synodus Oecumenica, in Gallia Lugduni celebrata: & quando apparebat in vetustissimis diplomatibus præsens consuetudo appellandi Romanum Pontificem *Episcopum Ecclesiæ Catholicæ*, quod tantum sonat, quantum *Universalis:* quin etiam, quando ritus est à Cæsare usurpatus, cum ad Pontificem scribit, ut apponat inscriptioni: *Ad Romanum Pontificem Universalis Ecclesiæ.* Verumtamen addebatur in ijs litteris, ne cum alieni animi duritie deceretur, posse loco dictarum vocum hanc poni, *Regere universam*

Dokimi